

TRINE AYBAR

DEN
ANDEN
SIDE

*Roman baseret på
virkelige hændelser*

LOHSE

Indhold

Indledning	7
Verden set med svømmebriller	9
Dysfunktionel	15
En rejse begynder	23
En duft af røgelse	28
Bagsiden af medaljen	33
At gå forgæves	41
Et albuestød	46
En lille blå bog	51
Dumpet	61
Solbrændt	66
Slut	72
Kongen	79
Efterskolen	81
En gråzone	90
En ny begyndelse	96
På bundens bund	110
Den, du ikke ser	115
Frygt	120
Søgen	128
Verdens ende	140
Grublen	155

Vend dig om	160
Tilbage ved udgangspunktet	174
Den gode hyrde	184
Frelst	192
Den nye	211
La nueva vida	217
Havemanden	223
Et tveægget sværd	225
Relativisme	231
En lukket dør	238
På egen hånd	244
Dos café con leche	256
“På gensyn”	266
Tæt på	271
På hver sin side	278
På vej	287
Toget	301
På afgrundens rand	303
Guanábana	313
På den anden side	325
Hvidt og sort	331
Epilog	344
Tak	347

Indledning

Forestil dig et menneske på dødsgangen.
Der er intet håb.
Loven er brudt, og straffen er døden.
Der er ingen mulighed for benådning.
Forbrydelsen er for grov, og løsesummen for høj.
Den kriminelle er fortabt.

Men da træder en uskyldig mand frem.
Han siger:
"Jeg vil betale løsesummen.
Jeg betaler med mit liv for forbryderens liv.
Jeg tager hans plads, mens han går fri.
Jeg vil tage straffen for hans forbrydelser,
mens han skal regnes for uskyldig.
Her er jeg, tag mit liv, men lad ham gå!"

Forbryderens lænker tages af ham, og han er fri.
Den uskyldige føres væk, som havde han været skyldig.
Han, som blev sat fri, er for altid forandret.

Sine forbrydelser vender han sig for altid fra.
Han glemmer aldrig den mand,
som tog hans plads og døde i hans sted.
Han vil være ham evigt taknemmelig.

Jeg er den kriminelle.
Dette er min historie.

Verden set med svømmebriller

EN DANSK SVØMMEHAL, 2008

Lyset fra projektørerne blændede hende et øjeblik, da hun trådte ind i den ellers mørklagte svømmehal. Fra hallens højtalere tordnede *Survivors Eye of the Tiger*, og musikken blandede sig med den øredøvende larm fra flere hundrede deltagere, trænere og tilskuere, som var kommet for at overvære finalerne. Projektørlyset fulgte rækken af otte unge kvinder, som med beslutsomme miner og knyttede næver marcherede langs bassinkanten mod startskamlerne i den modsatte ende af bassinet. Alle var de iført stramme badehætter af silikone, små tætsiddende svømmebriller og træningsuniformer med deres respektive klubbers logo og navnene på deres sponsorer påtrykt. Under træningstøjet bar de svømmedragter af særligt hydrodynamisk tekstil, som dækkede kroppen fra halsen til knæene. Dragterne var så stramme, at det at iføre sig dem

var en præstation i sig selv, men jo strammere de sad, desto mere effektivt og dermed hurtigt kunne man svømme i dem.

Omkring finalisterne hujede, klappede, skreg og råbte tilskuerne, som om de med deres tilråb kunne skrige deres favorit til sejr.

Katrine følte sig opildnet af stemningen. Det turkisgrønne klorvands overflade var rolig, og de otte baner ventede blot på, at hun og hendes konkurrenter skulle kaste sig i vandet og bryde dets rolige overflade med deres aggressive svømmetag.

Da de var nået om bag startskamlerne, begyndte de hver især at afføre sig deres træningstøj, som de lagde fra sig i kasser, der var opstillet bag skamlerne til formålet. Deltagerne svingede med armene, hoppede på stedet og rystede deres muskuløse lemmer for at holde blodomløbet i gang og kroppen varm.

Speakeren til aftenens finaleafsnit var hyret ind fra selveste TV2 for at tiltrække flere tilskuere.

“Nu er vi nået til finalen i 50 meter rygcrawl for damer,” råbte han lige så entusiastisk, som da han havde kommenteret OL i svømning tidligere på året. “Vi skal nu finde den hurtigste kvinde i denne disciplin ved dette stævne, mine damer og herrer, og jeg kan se på kvalifikationstiderne, at det bliver tæt i år.”

Projektøren bevægede sig hen mod den yderste og på papiret langsomste bane, og kommentatoren begyndte sin præsentation af deltagerne:

“På bane 1 har vi fra Odense Svømmeklub Sofie Nielsen...” og der lød et brøl fra tilskuertribunerne, hvor fynboerne sad.

“På bane 2 fra Gladsaxe har vi Gitte Mortensen ...” og brølet lød mindst lige så højt fra de sjællandske svømmefans.

“På bane 3 fra Hamborg har vi Imke Schwarts ...” og tyskerne, der var til stede, skreg om muligt endnu højere.

Speakeren fortsatte sin præsentation af en svensker og en aalborgenser, som skulle svømme på henholdsvis bane 4 og 5, og hallen eksploderede, da disse navne blev nævnt, fordi de havde kvalificeret sig med de hurtigste tider.

“Og på bane 6, fra Aarhus, Katrine Svendsen!” Katrines holdkammerater råbte og skreg det bedste, de havde lært, men deres råb kunne ikke overdøve larmen fra de øvrige klubber, som havde endnu flere deltagere og tilskuere siddende på tribunerne.

Katrine var ikke favorit, men hun kunne måske svømme sig til en medalje. Sikke en drøm at komme på podiet til et så stort stævne og måske endda stå øverst på medaljeskamlen. Katrine havde den fjerdehurtigste kvalifikationstid, to tiendedele af et sekund fra en podieplads og syv tiendedele fra en førsteplads. Hvis hun præsterede sit allerbedste og slog personlig rekord, kunne hun vinde. Hun knyttede næverne og bed tænderne sammen, mens hun mentaliserede, hvordan hun ville give sig fuldt ud og komme først.

Pludselig blev lyset tændt. Dommerne bad om ro i hallen. Nu var øjeblikket her. Svømmehallen, der havde haft samme lydniveau som en rockkoncert og summet af intensitet som en boksearena, blev nu så stille, at man igen kunne høre det klorholdige vand skvulpe langs bassinkanten. Katrine kunne høre sit eget åndedræt gennem badehættens silikone. Hun var klar og mærkede ikke længere nervøsiteten. Nu var der bare tilbage at gøre de bevægelser i vandet, som hun hele sin barndom havde trænet og trænet, bane for bane, dag for

dag, uge for uge, år for år. To timer dagligt havde Katrine trænet, siden hun var tolv år gammel. Rygcrawl var hendes specialitet, den stilart, hun havde trænet mest. Et uendeligt antal gange havde hun gentaget og forsøgt at forbedre hver eneste lille detalje, fra hændernes vinkel, når de ramte vandet, til, hvordan hun brød vandet efter undervandssvømning, til, hvordan hun udførte sine vendinger og lavede sine indslag. Hver eneste bevægelse kunne skære flere hundrededele sekunder af tiden, hvis den blev udført korrekt.

Bip, bip, bip bip, lød det elektroniske signal, der gav udøverne tegn til at gøre sig klar. De otte svømmepiger stillede sig helt frem til bassinkanten. *Biiiiieep*, lød det andet, mere langtrukne signal, som betød, at deltagerne skulle gøre sig klar ved startskamlen. I rygcrawl foregår starten i vandet, hvor deltagerne med fødderne på bassinkanten og hænderne fast om bøjlen under startskamlen kaster sig bagud med ryggen bøjet bagover i en bue. Jo mere kraftfuldt de kan kaste sig bagover, desto højere fart kan de opnå fra start.

Katrine sprang i vandet, der var en del køligere end den tunge, fugtige luft i svømmehallen. Hun greb om skamlens bøjle og satte fødderne i vandlinjen på den elektroniske tidtagerplade, som bedre end noget stopur kunne registrere den korrekte tid. Hun ventede på det tredje og sidste signal. Startsignalet.

Biiiiip! lød det fra højtalerne, og Katrine kastede sig bagover med ryggen spændt som en flitsbue og med armene strakt og hænderne holdt sammen foran hovedet. Hun fandt hurtigt den mest hydrodynamiske form i vandet, hun kunne, og begyndte på butterflybensparkene under vandet. Også disse delfinlignende benspark, som blev udført på ryggen med ansigtet vendt mod overfladen og ryggen mod bunden,

så næseborene blev fyldt med klorvand, havde hun øvet tusinder af gange. Og Katrine var hurtig til netop denne del af svømningen. Hun gennembrød overfladen en halv meter foran pigerne på siden af hende. Opmuntret af, at hun havde fået en god start, begyndte hun på sine højfrekvente armtag og benspark og kæmpede for at holde forspringet.

Igen var hallen eksploderet under højlydte råb.

Katrine passerede vendeflaget, tog to armtag og vendte rundt om på maven ved det tredje armtag, som hun havde øvet så mange gange, at bevægelsen sad på ryggraden. Hun slog lynhurtigt kolbøtten, satte af med fødderne fra kanten og udførte sin butterflybenspark i næsten perfekt streamline under vandet. Ud ad øjenkrogen kunne hun ane, at de andre havde halet lidt ind på hende, men hun genvandt lidt af det tabte med sine kraftfulde benspark. Da hun brød vandoverfladen, lå hun side om side med konkurrenten på inderbanen, mens konkurrenten på yderbanen var langt bagude. Favoritten på den midterste bane var ude af syne, hvilket betød, at hun måtte være foran alle de andre allerede. Indædt piskede Katrine videre med arme og ben, men mærkede allerede begyndende mælkesyre. Desperat så hun, at hun gradvist tabte terræn til den nærmeste konkurrent, som lod til at have bedre fat i vandet end hun. Men hun gav ikke op. Et hurtigt indslag med den rette timing kunne stadig give hende en medalje. Der passerede hun det sidste vendeflag, et armtag, to og tre ... Men hun havde overvurderet sin egen fart, og indslaget blev en anelse længere og dermed langsommere, end hun havde regnet med. I stedet burde hun have taget et armtag mere, men det var for sent. Allerede inden hun havde set op på scoreboardet, vidste hun, at alt var tabt.

Hun var kun blevet nummer fire. Hun mærkede, hvordan hun rødmede af ærgrelse. Hun havde trænet så målrettet. Hvorfor var det så alligevel gået galt? Hun rev svømmebrillerne af og skyndte sig op af vandet. Nu havde træneren nok en opsang til hende. Ingen klubber gad samle på fjerdepladser. Mens speakeren annoncerede vinderne, gik Katrine skuffet op og satte sig sammen med sine holdkammerater på tribunen. Hun så ned i gulvet for at undgå deres blikke. Hun tørrede klorvand og vrede tårer af ansigtet, mens hun bragte sit åndedræt til ro. Derefter sad hun med håndklædet i skødet og lyttede til, hvad træneren havde observeret. Han sagde heldigvis ikke ret meget, men hans tonefald udtrykte samme skuffelse, som Katrine følte indeni.

Igen blev lyset slukket i hallen. Musikken begyndte, projektørerne rettede sig mod indgangen til svømmehallen. Det var tid til den næste finale. Denne gang var det de unge herrer, som skulle svømme 100 meter medley. Og atter var Katrines klub repræsenteret. Med ét var skuffelsen glemt, for nu skulle hendes kæreste svømme. Hun lyste op i et smil, rejste sig sammen med de andre og skreg af sine lungers fulde kraft sammen med resten af heppekoret fra Aarhus:

“Kom så, Bo! Go, go, gooooo!”

Dysfunktionel

SANTO DOMINGO,
DEN DOMINIKANSKE REPUBLIK, 1993

Den lille dreng lå på jorden med skrabede knæ. Skoleuniformen var gået itu flere steder. Oven på ham sad tre andre drenge, som blev ved med at slå og sparke ham.

Han havde selv været ude om det. Han havde svaret grimt tilbage, da de råbte efter ham, og så havde de skubbet ham omkuld, da gårdvagten var ude af syne. Det kunne han have sagt sig selv. Men drengene havde sagt noget modbydeligt om hans mor, og det kunne han jo ikke finde sig i.

Han forsøgte at kæmpe sig fri og komme op fra jorden og fik til sidst rejst sig op. Han skubbede til den nærmeste dreng for at komme forbi ham, men i det samme mærkede han en hånd, der klemte ham hårdt om skulderen.

“Hvad er det for noget!? Slås I?” lød det skingert fra nonnen, der denne dag havde tjansen som gårdvagt. Hun greb arrigt fat i kraven på en anden dreng og slæbte de to med

sig ind på inspektørens kontor. Hun slap ikke sit tag, men klemte stadigt hårdere, idet hun stillede sig foran inspektørens skrivebord med de to drenge på hver side.

Inspektøren sad ved et mørkt mahognibord. Bag ham stod en blæser, som kørte på fuldt tryk, og i loftet over ham hang endnu en. Det var midt på dagen, og trods blæserne kunne man tydeligt se sveddråber på inspektørens tindinger. Den midaldrende mand var iført skjorte, lærredsbukser, lædersko og slips. Han udstrålede myndighed, og hans fremtoning afkrævede respekt. På væggen bag ham hang et stort, gyldent krucifiks, og under det et banner med skolens nøgleord: religion, familie og fædreland.

Manden bag skrivebordet så køligt på de to drenge. Derefter henvendte han sig til nonnen: "Søster Raquel, hvordan har disse to drenge forbrudt sig?"

"Jeg fandt dem i færd med at slå i skolegården. Jeg så, at ham her skubbete en anden dreng," sagde nonnen og ruskede i drengen, som hun stadig kneb i skulderen.

"Det var de andre, som ..." begyndte den lille dreng.

"Du skal ikke svare igen!" buldrede inspektøren. "Jeg havde håbet på bedre opførsel fra dig. Du har jo udmærkede karakterer. Det skuffer mig, at du ikke kan tænke dig om."

Drengen så ned i gulvet. Det var belagt med fliser af marmor, som dannede alle mulige mønstre i adskillige farver. Det nyttede ikke noget at svare inspektøren, medmindre man ville have flere knubs.

Der var stille et øjeblik. Så tog nonnen til orde: "De burde begge få en skriftlig reprimande til deres forældre."

"Ja, absolut," istemte inspektøren. "Så må forældrene tildele dem en passende straf."

"Nej!" udbrød den anden dreng. "Min far slår mig bare!"

“Det må han jo så gøre,” svarede inspektøren. “Jeg har vigtigere ting at bruge min arbejdstid på end at give uartige unger de afklapsninger, som deres forældre burde give dem.”

“Men det er snyd!” fortsatte drengen fortvivlet. “Alejandros far bor jo ikke hos hans mor, så han kan ikke give ham smæk.”

“Du ved ikke, hvor hårdt min mor slår!” svarede Alejandro igen og havde lyst til at græde. Han ville ønske, at hans far boede hos hans mor, også selvom han nok ville få flere smæk.

“Stille!” brølede inspektøren, som var i gang med at skrive under på de to anmærkninger. “Tag disse, og vis dem til jeres forældre,” sagde han og rakte dem hver en seddel, hvorpå der stod:

Jeres søn har i skolen deltaget aktivt i slagsmål. Dette strider mod, hvad der er god opførsel. Skolen La Virgen de los Santos henleder jeres opmærksomhed på skolens regelsæt og henviser til, at I som forældre er pligtige til at sikre, at en sådan episode ikke gentager sig.

Juan Carlos Mendoza, inspektør

“Og smut så med jer!” sagde inspektøren og viftede dem væk.

På vej ud ad døren hørte Alejandro nonnen sige til inspektøren, “Jeg havde også forventet mere af den dreng, men vi burde nok alligevel have ventet den slags af et barn, som kommer fra sådan en dysfunktionel familie. Jeg har endog hørt, at faren bedrager sin kone med drengens mor.”

“Hvordan er det dog, du ser ud?” spurgte barneplejersken, da hun hentede Alejandro senere på dagen. “Hvad er der sket?”

“Jeg faldt,” svarede drengen og bed sig i læben på grund af den løgn, han havde fortalt.

“Lad mig lige se på dig engang. Jamen, du har jo blod på knæet, dreng!” udbrød hun.

“Jeg faldt,” gentog drengen stille. Hans mor ville blive stiktosset. Der var gået hul på skoleuniformen.

“Så må vi hurtigt hjem at have noget is på,” sagde barneplejersken resolut og stillede ikke flere spørgsmål. Hun satte sig ind i bilen, og Alejandro fulgte trop.

På bagsædet sad hans lillebror og lillesøster allerede. Barneplejersken satte bilen i gang. Ud af øjenkrogen kunne hun ane en dråbe klar væske på drengens ene kind.

Hun vidste godt, hvad der i virkeligheden var sket, og derfor sagde hun ikke mere. Mens de langsomt kørte gennem den ene trafikprop efter den anden mod familiens lejlighed, erindrede barneplejersken en begivenhed, som havde fundet sted nogle år tidligere:

Buuuuzzz, buuuuzzz, lød det henne fra døren til lejligheden. Det var da et underligt tidspunkt, hun kommer hjem på, tænkte barneplejersken og rejste sig fra lænestolen. Fruen i huset plejede normalt at spise sin frokost på sit arbejde, og hun var normalt aldrig hjemme før klokken seks eller syv om aftenen.

Vinduerne til lejligheden stod åbent, og myggenettene var trukket for, så de tre børn ikke skulle blive stukket og smittet med en af de mange vira, som myggene var kendt for at sprede.

På gulvtæppet foran hende sad den femårige Alejandro som sædvanlig med øjnene klistret til fjernsynsskærmen. Den viste en tegnefilm med Anders And. De to mindste

børn på tre og et år var netop blevet lagt til at sove middags-lur i rummet ved siden af stuen. Efter frokosten, der som regel bestod af *manguí*, mos lavet på grønne madbananer med enten ris, bønner eller lidt pølse til, plejede børnene at sove et par timer. Det var alligevel for varmt til at lege eller gå udenfor.

Lidt nervøs gik barneplejersken hen mod hoveddøren. Hvis det nu ikke var fru, kunne det måske være en tyv, der ville se, om familien havde noget at stjæle. Forsigtigt åbnede hun døren på klem.

Uden for stod tre børn, som var nogle år ældre end Alejandro. Den ældste var vel 13 eller 14 år gammel. De stirrede forventningsfuldt på barneplejersken. Hun havde aldrig set disse børn før. Det lignede ikke nogen, der hørte til blandt børnenes venner eller blandt de familiemedlemmer, som holdt til hos fru.

“Hvad vil I?” spurgte hun overrasket og gik ud fra, at børnene måske havde ringet på en forkert dør. Hvad de svarede, fik det stadig til at løbe hende koldt ned ad ryggen, når hun sidenhen tænkte på det.

“Vi vil se drengen!”

“Hvilken dreng?” spurgte hun, nu en anelse mere på vagt.

“Vi vil se drengen!” gentog børnene og begyndte at skubbe til døren.

“Hvem er I? Er der nogen her, der har inviteret jer?”

“Vi vil bare se drengen. Må vi ikke nok bare lige komme ind og se ham?” blev børnene ved.

“Nej, jeg kan ikke lukke jer ind, hvis fru, der ikke har inviteret jer.” Hun nævnte ikke noget om, at fru slet ikke var hjemme, for at børnene, som tilsammen nok var stærkere end

den lille kvinde, ikke skulle finde på at skubbe hende omkuld og vade ind i lejligheden.

“Kom nu!”

“Nej, siger jeg. Og hvordan ved I overhovedet, om der er børn her?” spurgte barneplejersken undrende.

Børnenes svar kom som et chok for hende.

“Vi vil se ham drengen, som vores far har fået med hende, der bor her!”

Barneplejersken smækkede straks døren i og skød hurtigt slåen for igen. Bag døren kunne hun stadig høre børnene, som atter var begyndt at banke på og råbe, indtil en vred nabo, der prøvede at holde siesta, bad dem om at forsvinde.

Et øjeblik stod hun uroligt og forsøgte at genvinde fatningen.

Hun havde selvfølgelig haft en anelse om, at børnenes far, som ofte besøgte dem, men sjældent overnattede, nok i forvejen var gift med en anden kvinde. Fruen havde forståeligt nok holdt visse detaljer for sig selv. Alligevel havde barneplejersken aldrig forestillet sig, at den pæne og høflige mand, som altid var velklædt, altid havde velplejede negle og altid tog sig god tid til at tale med børnene, hemmeligt havde to familier på én gang.

“Stakkels børn!” nåede hun netop at tænke, før hun vendte sig om og fik øje på Alejandro. Den lille dreng havde stået og gemt sig bag hende hele tiden. Hun kunne se på hans store, undrende og skræmte øjne, at han havde hørt det hele.

Mens bilen nærmede sig parkeringspladsen foran lejlighedskomplekset, kastede barneplejersken igen blikket på den mutte dreng på passagersædet ved siden af sig. Nu var han en skoledreng på ti år. Han skulle bære alle konsekvenserne af

de valg, hans far havde truffet. Han skulle udholde at blive set skævt til og i det hele taget at vokse op, uden at hans far ville kunne være der for ham.

Det var da også kun moren, der var hjemme, da barneplejersken ankom med børnene. Alejandro fik en opsang for det med tøjet. Var han klar over, hvad sådan en uniform kostede?

Alejandro gik udenfor med sin cykel for at slippe for sin mors vrede. Han kørte på fortovet rundt om den blok, hvor de boede. Han kørte i sine egne tanker, stadig med den hullede skoleuniform på. Hans mor ville være nødt til at køre i storcentret senere for at købe nye bukser til uniformen, for han havde ikke flere tilbage. De var alligevel blevet for korte, tænkte han, idet han passerede manden, der solgte kokosnødder på hjørnet. Alejandro slog et sving uden om trillebøren med kokosnødder, men kom for langt ud, så cyklens forhjul gled ud over den høje kantsten. Alejandro blev kastet frem over cykelstyret og slog ansigtet mod fortovskanten.

“Ten quidado, jóven! Pas på, unge mand!” råbte kokosmanden og hev Alejandro op ved albuen. *“Se nu dér, du bløder jo ud af munden. Så kan du nok lære at være mere forsigtig. Tag din cykel, og skynd dig hjem til din mor.”*

Alejandro haltede hjem, mens han holdt fast i cyklen med den ene hånd og med den anden hånd holdt sig for munden.

Da moren så Alejandro, blev hun hysterisk og tog ham straks med sig i bilen hen til tandlægen. Glemte var de hullede bukser for en stund. Den ene fortand var slået løs, men tandlægen fik den skubbet på plads og forsikrede dem om, at roden nok skulle gro fast igen. Måske ville tanden med tiden blive lidt grå, fordi nerven havde taget skade, men det var der jo ikke så meget at gøre ved.

Tandlægen anbefalede desuden, at drengen skulle begynde at gå med tandbøjle.

“Han har en del overbid,” sagde han. “Hvis vi får rettet tænderne lidt ind, reduceres risikoen for, at han igen slår fortænderne, hvis han falder. Desuden vil bøjlen holde den løse tand på plads, indtil roden er helet.”

Moren bifaldt forslaget, især fordi bøjlen ikke var så dyr. Sådan gik det til, at Alejandro de følgende år gik med tandbøjle og tilbragte ikke så få timer hos tandlægen, når bøjlen skulle skiftes eller justeres. Han begyndte efterhånden at synes om rutinen med de regelmæssige tandlægebesøg, og han kunne lide, at der var så rent og ordentligt. Modsat verden uden for klinikken med al dens snavs og kaos.

Tandbøjlen gjorde ikke mobningen bedre, men Alejandro gjorde sig hård. Han skubbede den følsomme, flittige dreng i baggrunden og påtog sig i stedet rollen som klassens sjove fyr, spillede doven i timerne og gjorde grin med lærerne, når de ikke var til stede. Mobningen stoppede, og et par af drengene og en del af pigerne blev efterhånden hans kammerater.

Men noget andet tyngede. Samvittigheden begyndte at nage ham.